

βήματα, ἔφερα φύλλα νεκρά, τρυφερά φυλλώματα, τὰ ὅποια τὸ βλέμμα μου ἠκολούθει, ὅταν ἐπὶ τῶν περὶ-
γων τοῦ ἀνέμου ἐχρυσώνετε τὰς νεφέλας, τὸ γλυκὺ
φθινόπωρον ἀπλοῦται εἰς τὰ δάση καὶ τὰς ὄχθας καὶ
ἡ νοσταλγία τοῦ παρελθόντος μὲ ὁδηγεῖ καὶ πάλιν εἰς
τοὺς τόπους, ὅπου ἀνεπετροῦντο αἱ ὄνειροπολήσεις μου.

ὦ, φύλλα... Διατὶ τὸ ὥχρὸν σας μειδίαμα μὲ συγ-
κινεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐρυθρότητα τῶν ἀνθέων ;
Ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ λύπη διερχόμεναι τὴν ζοφεράν ὁδὸν
οὐδὲν ἔχουν νὰ εἴπουν.

✱

Τὸ ὁδὸν τοῦ κήπου, τὸ ὅποιον εἶχα θανύσαι διὰ
τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν μετριότητα, ἦτις τὸ περιέβαλ-
λεν, χωρὶς νὰ λουσθῇ εἰς τὸ χρῶμα τοῦ γαλανοῦ οὐρα-
νοῦ, χωρὶς νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν πρωΐνῃν δροσὴν ἐντὸς
τοῦ δοχερίου, αἰχμάλωτον, ἔζηεν ὀλιγώτερον μιᾶς ἡμέρας.

Ἐπειτα ἀπογοιζόμενον, ἐγκαταλείμμενον εἰς τὸ
μοιραῖον μαρasmus, παῦσαν νὰ ἀνθῇ καὶ νὰ μαραίνεται
ἄφησε νὰ πέσουν βραδέως τὰ πέταλά του, ἀδιαφοροῦν
πλέον διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον.

Ὅταν τὸ σκοτεινὸν πεπρωμένον πλησιάζει, πρέπει
νὰ γνωρίζωμεν νὰ ἐγκατερωμέν. Τί ὠφελοῦν αἱ πα-
λαιαὶ αὐταὶ ἀγαμνήσεις, αἱ ὅποια σήμερον μοῦ ἐπέρ-
χονται ; Ἡ καρδιά μου εἶνε βαρεία ἀπὸ σκιάς καὶ ὀ-
νειρα. Τὸ φάντασμα ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε βάρος δι' αὐτήν.

✱

Ὅταν θρηνηδὼν ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐνώπιον τάφου
καὶ ἐνδεδυμένος τὰ πίπτοντα φύλλα διέσχισε τὸ βάθος
τῆς κοιλάδος ὁ παγερὸς βορρᾶς, τί ἔχει ἠρώτησα τὸν
κλάδον ἐκεῖνον ὅστις ἐλίκριζεν ἀκόμη ἐν ἀνθος εἰς τὸν
ἥλιον τοῦ Νοεμβρίου, εἰς τὴν βραδυνώσαν αὐγήν, εἰς
τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὴν καρδίαν μου.

✱

Ἐπήγαινα εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὸν θυελλώδη ἄνεμον
ὑπὸ τὴν γλαμὴν αὐγὴν, ὑπὸ τὰ χαμηλὰ σύννεφα. Εἴς
κόραξ ἐρεβώδης παρηκολούθει τὸ ταξιδιόν μου καὶ εἰς
τὰ τέλματα ἀντήχουν τὰ βήματά μου.

Ἡ φλόξ τοῦ κεραυνοῦ διήρχετο τὸν ὀρίζοντα καὶ ὁ
βορρᾶς ἐδιπλασίαζε τοὺς μακροὺς μυκηθμούς του... Ἡ
θύελλα ὅμως αὕτη ἦτο πολὺ ἀδύνατος διὰ τὴν ψυχὴν
μου, ἡ ὅποια ἐκάλυπτε τὸν κεραυνὸν μὲ τοὺς παλμούς
της.

Ὁ Ζὰν Μωρεᾶς

(Σχεδιαγράφημα τοῦ Sem).

Ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ χερσοῦ τῆς μελίας καὶ τοῦ
σφενδάμνου τὸ φθινόπωρον ἐσηματίζει τὴν λαμπρὰν
λείαν του καὶ ὁ κόραξ πάντοτε μὲ τὸ ἀδυσώπητον πέ-
ταγμά του μὲ συνώδευε χωρὶς τίποτε νὰ ἀλλάξῃ ἀπὸ τὸ
πεπρωμένον.

✱

Ὅταν τῆς τραγικῆς ζωῆς ὀγκοῦται τὸ βάρος, ἡ
ψυχὴ πλημμυρίζει ἀπὸ τρυφερότητα καὶ γλυκύτητα.
Ἄλλ' αἴφνης ἡ βραχὺ φλόξ ἐνὸς μυστηριώδους θη-
σαυροῦ λάμπει ὡς ἐν ὀνείρῳ τὸ στόμα μειδιᾷ ἀκόμη.
Καὶ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ἱλαρύνεται ἡ ἀρχαία μας ὁδὸν,
ὅπως στολίζονται ἄγροι ἀκανθαὶ ἀπὸ νέον ἄνθος.

Σήμερον ἡ φαντασία μου πλαγιάται ἀνὰ τὸν Κηφισ-
σὸν καὶ νοσταλγεῖ τὰς ὁχρὰς ἐλαῖας καὶ τὴν λιγνιζομέ-
νην κορυφὴν τῆς κυπαρίσσου. Ἀλλὰ διατὶ παρατηρεῖ
τὰ ἔχρη τῶν γητῶν βηματίων μου ; ὦ ψυχὴ μου, ὦ
χεῖμαρροι τῶν σκέψεων, ἡ ἀπουσία καὶ τὸ διάστημα
δημιουργοῦν τοὺς δεσμούς σας.

Ἡ καρδιά μου, δὲν εἶνε πλέον ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος
κλάδος, ὁ ὅποιος ἀνθεῖ ἐκ νέου ὑπὸ τὸν κυανοῦν οὐρα-
νόν. Δὲν εἶνε οὔτε ἡ αἰθάλη ἐκεῖνη ἡ καλύπτουσα τὸ
ἡμίσβετον πῦρ.

Ἀλλὰ ἡ πληγὴ μου εἶνε τόσον βαθεῖα, ὥ Βιργίλιε,
ὦ Δάγτη πρόγονοί μου, ὥστε νὰ ἐυπερικλείσω τὸν κό-
σμον εἰς ἓνα ἔρωτα πλέον ὑπερῆφανον.

✱

Εἶσαι οἰωνός τις, εἶσαι μυστικὴ εἰδοποίησις, ὦ φύλ-
λον, τὸ ὅποιον ἤλθε τὴν θυελλώδη ταύτην νύκτα νὰ
μοῦ θίξῃς τὸ πρόσωπον μὲ τὴν ἡδονικὴν αὐτὴν φοι-
κίαν ;

Τὸ φθινόπωρον σὲ ἐμάρανε καὶ ἰδοὺ ὅτι πίπτεις
πολὺ βαρὺ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, τὸ ὅποιον κυρτοῦσι
πρὸς τὸν τάφον αἱ εἰς βαρὺ φορτίον συσσωρευθεῖσαι ἡμέ-
ραι. Αἱ.. πέρουσι μὲ τὸν ἄνεμον, μελαγχολικὸν φύλλον,
ἔρριπτες τὴν σκιάν σου εἰς τὸν κήπον. Τὸ ὄνειρον εἰς
τὸ ὅποιον τώρα ἡ ψυχὴ μου συγκεντρῶται ἀροῖται τὰς
πύλας τοῦ πεπρωμένου...

ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ὦ Νύμφες σεῖς, ποῦ φόρμιγγες Ὀλύμπιες
στά πλαστικά σας δάχτυλα κρατᾶτε
καὶ μέλποντας τοὺς σαπφικούς τοὺς ὕμνους σας
τὴν ὁμοιότητα ὑπ' ὀρεμνὴν σκορπάτε.

Τριγύρω σας τὰ πνεύματα σιγήσανε
τὴ μουσικὴ ν' ἀφυγκραστοῦν τοῦ ὀνείρου
κι' οἱ μαῦρες οἱ νεφέλες παραμέρισαν
στὴν Κόρη τὴ λευκόπεπλη τοῦ ἀείρου...

Οἱ νύχτιες αὔρες τίς μοιλές σας πέρουνε
στάνάρεά τους δροσοβόλα χέρια
καὶ τὰ δωροῦν σὶν ἀηδονίων τὰ στόματα
καὶ τὰ χαρίζουν στάφωνα τὰστέρια...

ὦ ! νὰ μεθύσω, γλαυκομάτες, ψάλλτε μου
τίς Ἀπολλώνιες νότες σας ροικιδντας
καὶ μὲς σὲ πόθων γαλαξένια πέλαγα
νὰ ξεψυχήσω ἀγγελικά μεθῶντας...

Πεθάναν στὴν ψυχὴ μου οἱ πόθοι οἱ ἐγκόσμοι
τοῦ ὀνείρου τοὺς σαβάνωσαν ἡ μέθη
κι' ὁ νοῦς μου φτερωμένος, πενταπάρθενος
σ' ἄλλης ζωῆς τὰ Ἡλύσια ξεπλανέθη...

Μ. ΔΟΥΡΑΚΗΣ